

SVĚTLO

ČASOPIS PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

6. ČÍSLO / XXXIV. ROČNÍK

40 Kč • 1,65 €

15. a 22. BŘEZNA 2026

Z obsahu

Poselství Svatého otce

Lva XIV. k postní době 2026

Naslouchat a postit se.

Postní doba jako čas pro konverzi

- strana 2 -

Svatá Alexandra z Ankary

Libor Rösner

- strana 7 -

Utrpení: Proč? K čemu?

Antonín Maria Dom OSC

- strana 8 -

Památka sv. Johna

Henryho Newmana

zařazena do Všeobecného římského kalendáře

- strana 8 -

Pokušení v životě Josefa -

svatého Šarbela Machlúfa a moc Božího slova

P. ThLic. Jan Wojnar

- strana 10 -

Osmero blahoslavenství (3)

Luis M. Martínez

- strana 14 -

Jděte k Josefovi

Rudolf Michael Schmitz

- strana 16 -

Syn brusiče nožů (28)

Wilhelm Hünermann

- strana 17 -

Osmero blahoslavenství (3)

DRUHÉ BLAHOSLAVENSTVÍ

*Blahoslavení plačící,
neboť budou potěšeni.*

Když duše dosáhla výšky odloučenosti, vidí věci v novém světle. Nenazírá ještě vysoké vrcholky zahalené mystickou mlhou, ale jen široké údolí života, jehož šíře je v náručí výšin a do jehož skutečnosti pronikáme pomocí Božího světla.

Duše je samozřejmě vedena Božím světlem na všech krocích bolestného výstupu. Jak by mohla jinak kráčet v temnotách? Světlo, které pramení v tomto úseku duchovního života z daru poznání, jí umožňuje, aby se s opovržením dívala na pozemské věci a toužila po dokonalé chudobě ducha. Světlo jí odhalilo sladkost věčných statků, které jí zpřístupnilo. Ale v jasů výšin vládne světlo, které se šíří bez překážek na celý lidský život a proniká do čisté a průzračné atmosféry, ve které duše začíná žít, světlo, které proniká až do hlubin věci a odhaluje jejich tajemství.

Proto je druhé blahoslavenství charakterizováno jako světlá exploze daru poznání.

Pod vlivem tohoto daru získává duše nové vidění života, odhaluje hluboký smysl pozemských věcí a plna úžasu vidí sebe samu takovou, jaká je. Ponořena do tohoto světla cítí se dojata až do hloubi své bytosti a – věřte nebo ne – pláče a její slzy, ryzí jako světlo, trpké jako bolest a příjemné jako poselství lásky, v ní vytvářejí zázrak útěchy.

Jaký tajemný vztah existuje mezi světlem a slzami?

Pozemské věci přijímají různé formy podle světla, které je zbarvuje. V klamném světle světa se jeví jako oděné do klamného okouzlení, které přitahuje ubohé lidské srdce a vyvolává v něm to, co Písmo svaté nazývá *svazek marnosti* (srov. Mdr 4,12); když začne duši ozařovat Boží světlo, přelud zmizí, je zbaven svého zářivého pozlátka a očím osvěceným duchem se ukáže vrozená ubohost těchto věcí. Duše poznává stvoření taková, jaká jsou: efemérní, prázdná, neschopná uspokojit její touhy, a zklamaná se od nich odděluje, zpočátku s odříkáním, protože je mi-

lovala, nakonec s radostí, protože vidí, že jsou opovrženihodné.

Ale Boží světlo mohutní. Není to už jas jitřenky, jako na počátku duchovního života, ale zářivé denní světlo, které postupuje, a divadlo stvořených věcí začíná být pusté, odporné, nesnesitelné; propastí bídy, které se skrývaly v polostínu, se nyní jeví v plné hrůze pod mocnými pa-prsky božského světla.

Duše cítí kolem sebe prázdnotu a temnoty a vidí, jak se představa o lidských věcech, kterou dříve měla, hrotí: vědění, bohatství, pocty, city ztrácejí starobylou okrasu a jsou tak smutné, že budí hrůzu. Protože duše je proniknuta světlem, vidí je v něm pouze jako propast bídy tak temnou jako hlubokou nicotu, kterou nechce vidět, aby nedostala závrať.

Představme si, že by nějakým zázrakem zmizela před naším zrakem všechna lidská těla a my bychom viděli jen holé kostry; že by náš pohled pronikal skrze mramorové kameny do zkázy každého hrobu; bylo by možné žít uprostřed takové hrůzy?

Něco podobného se stává duši naplněné Boží láskou, protože pozemské věci nemohou odolat nebeskému světlu, které bez zábran odhaluje hloubku jejich neuvěřitelné ubohosti. Jen Bůh sám je tím větší a tím krásnější, čím více se zjevuje. Není tomu tak pro chladné rozumové důvody, ani skrze vždy nedokonalé pozorování lidské zkušenosti, nýbrž skrze božskou a hlubokou intuici, kterou v duši vytváří dar vědění, takže duše poznává hlubokou pravdu slov Kazatele: *Všechno je marnost a honba za větrem.* (Kaz 1,14) A čím jasněji vidí také svou ubohost a prázdnotu všeho stvořeného, tím jasněji chápe všechno to, co bylo, když žila v hříchu, a čím je to nyní, i když je to Boží dar; tak odporný se jí jeví lidský život ve své nahotě, že se jí zdá nemožné žít v takovém hrobě. Toto svaté rozčarování zaplavuje duši neutěšitelným smutkem a přiměje ji k slzám, které by se mohly jevit, jako by plakala nad svým vlastním hrobem, protože mysticky je skutečně mrtvá, mrtvá pro zem, pro ono světlo, ve kterém shořela vratká křídla iluzí, aby pak povstal nový a přetvořený život, ve kterém Bůh osuší její slzy

a dá jí jiná křídla, jemná a nebeská, která ji nesou k výšinám.

Požehnané slzy, které ve svém líbez-ném proudu smývají zbytky pozemského života! Úrodné slzy, které padají na hrob člověka starého, tak jako padaly Kristovy slzy na hrob Lazarův, působí, podobně jako ony, ten zázrak, že z hloubky smrti vytryskne nový život.

Šťastní ti, kteří pláčou pro svaté rozčarování z pozemských věcí! Budou potěšeni!

Útěcha, kterou Ježíš slibuje těm, kteří pláčou, se v ničem nepodobá povrchním a pomyslným lidským útěchám, ani těm, které se obvykle nazývají božské útěchy, sice sladké a vzácné, ale přechodné; útěcha z tohoto blahoslavenství je podstatná útěcha.

Lidské útěchy jsou víceméně šťastné kombinace pozemských věcí, jejichž vlastnění má učinit méně tíživou bolest z věcí ztracených. Ztratili jsme zdraví? Přátelství nás potěší při této ztrátě. Porušila se pouta sladkého přátelství? Snad najdeme zapomenutí v poznávání umění. Ale když ztratíme všechno, když naše bolest pochází z úplného životního zklamání, když zima smutku pokryje svým ledovým potem všechny pozemské věci, které se dříve jevíly jako rozkvetlá jarní krajina, co nás může potěšit? Tak jako Noemova holubice, když nemohla najít uprostřed nesmírné potopy místo, kde by usedla, tak ubohá duše, osvěcená darem poznání, nenachází na zemi zatopené bídou místo, kde by spočinula. Ale právě proto, že nenachází spočinutí na zemi, letí vzhůru k nebi. Dole je pusto, ale nahoře je útěcha, nikoliv pomíjivá, ale útěcha věčná. Ne taková, která pokud možno uklidňuje naše tužby, ale neuspokojuje je; jako jediná opravdová útěcha – Bůh.

Bůh jediný je Těšitel, opravdová útěcha. Každé ze tří božských Osob přiděluje Písmo sílu útěchy. Svätý Pavel říká: *Buď pochválen Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, otec milosrdenství a Bůh veškeré útěchy, který nás těší v každém našem soužení.* (2 Kor 1,3-4) A ve stejném listě připojuje: *Jako se na nás ze všech stran valí Kristovo utrpení, tak se nám také skrze Krista dostává všestranné útěchy.* (2 Kor 1,5)

Ježíš sám při poslední večeři řekl svým učedníkům: *Já jsem prosil svého Otce, aby vám seslal jiného utěšitele, aby s vámi zů-*

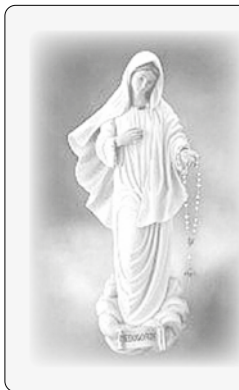
stával navždy. (Jan 14,16) Tedy Kristus sám byl již Utěšitel.

Bůh opravdu má zalíbení v tom, že rozlévá v duších nevýslovnou příjemnost, ony radosti tisíckrát příjemnější než radosti pozemské, které se v duchovní řeči nazývají božské útěchy. Ale ty nejsou trvalé, a i kdyby byly, jsou odrazem oné vnitřní a trvalé útěchy, která je v duši.

Když duše cítí, jak se země propadá pod jejíma nohama, volá k Bohu neodolatelným jazykem slz, a Bůh spěchá na naléhavé volání ztrápené duše a dává jí sama sebe, podstatnou útěchu.

Neměla snad Boha dříve, než se dala do pláče? Jistě měla. Ale tento Boží dar nenacházel v duši místo, protože nebyla zcela prázdná od sebe samé a od pozemských věcí. Když v ní světlo vyhloubilo propast, Bůh pospíchá do duše, aby jako oceán zaplnil propast. Blažená duše, která pláče, protože cítí svoji nesmírnou prázdnotu! Dostane útěchu, aby se cítila plná Boha.

Život takové duše se zcela změní. Na troskách minulého života povstane nový duchovní tajemný život, ve kterém Bůh začne být všechno ve všem. Přirozenost se promění před jejím osvětleným zrakem, jako se změnil očí sv. Františka

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostivém čase vás znovu volám, abyste obětovaly vaše životy Bohu, aby vás on vedl ke vzkříšení skrze vaše osobní obrácení. Dítka, Bůh je vám blízko a vaše modlitby slyší, ale vy jste ospalí, a proto mě poslal k vám, abych vás probudila a abyste zářily svatostí jako jarní květ. Děkuji vám, že jste odpověděly na mé volání.“

Medžugorje 25. února 2026

z Assisi. Na přirozenou ubohost stvoření se bude dívat odleskem Boha, světla, které září v temnotách. Stvoření pro ni dostane nový smysl, hluboký a božský: zurčení sestry vody se jí jeví jako modlitba věcí; vůně květů jako kadidlo adorace, tajemná harmonie lesů jako sloka písně chvály, hukot oceánu bude triumfálním hymnem, nebesa mlčenlivým a hlubokým světlem božské slávy.

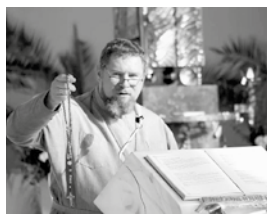
Všechno má pro ni význam, protože všechno mluví o Bohu, protože všechno zve, aby ho milovala, protože všechno je žebříkem, po kterém se stoupá k němu: věda i poezie, přátelství i pronásledování, úsměvy i slzy, růže i trny, radost i bolest, ona pečeť vykoupení, kterou zanechal

Kristus, když kráčet po zemi, a která si stále zachovává božskou vůni...

A navíc, duše cítí své vlastní přetvoření, protože v nesmírné temnotě její bída, která je jí vrozena, se vynořuje nevýslovný kontrast zářícího Božího obrazu; duše má zalíbení ve své vlastní nicotě, protože dává vyniknout Boží kráse; raduje se z toho, že je maličká, protože může spočinout v Boží velikosti; a chce zůstat slabou, aby pociťovala radost, že může přilnout k Boží síle, tak jako křehký břechťan se pne po silném dubu. Tato božská transformace věcí dospěje do své plnosti v blažené vlasti, kde dar vědění nabude polední jas a odhalí blaženým všem hluboký smysl stvoření a pomůže jim pochopit, jak *Bůh je všechno ve všem* (1 Kor 15,28), a snad na nové zemi po všeobecném zmrtvýchvstání Bůh ukáže vyvoleným také sladké vzpomínky na jejich pozemské putování, tak jako archa úmluvy s manou a rozkvetlá Árónova hůl připomínaly Izraelitům, vlastníkům zaslíbené země Kanaán, jejich bloudění na poušti idealizované v třpytivém světle vzpomínek.

Ale den věčnosti začíná pro svaté duše již ve vyhnanství jako nejlíbeznější jitřenka. Není snad přítomný život iniciací života věčného, předchutí toho, co bude potom? Útěcha v slzách je ohlášením a předchutí věčné radosti, a tato útěcha par excelence obsahuje odvahu pro nezbytné zápasy života, často dává zapomenout na bídu vyhnanství a dává obdivuhodnou sílu pracovat bez únavy, trpět, aniž bychom se vyhýbali bolesti, s očima upřenými k ráji, k jehož podstatě proniká duše vírou, dotýká se ho svou nadějí a jeho radosti začíná ochutnávat s láskou.

(Pokračování)

DUCHOVNÍ OBNOVA S P. Mgr. MATÚŠEM MARCINEM

Modlitby za uzdravení a osvobození v kostele sv. Prokopa, Praha 4 - Braník
(Školní 1842/3a, Praha 4 - Braník)

27.-29. března 2026

P. Mgr. Matúš Marcin (<https://www.grkatke.sk/knaz/matus-marcin>) je řeckokatolický kněz z Řeckokatolické eparchie Košice, je členem Rady pro ekumenizmus a Rady Iustitia et Pax KBS (Konferencia biskupov Slovenska), eparchiální ředitel Papežských misijních děl KBS v Košické eparchii a koordinátor projektu „Dobrá novina“ v Košické eparchii. V letech 2015–2020 byl exorcistou v Košické eparchii.

PROGRAM:

Pátek 27. března: 16:00 zahájení programu – úvodní přednáškový blok • 18:00 mše svatá + adorace.

Sobota 28. března: 8:30 modlitba svatého růžence, ranní chvály • 9:15 přednáškový blok • 12:00 oběd • 13:30 přednáškový blok • 16:00 modlitba za uzdravení • 18:00 mše svatá za naše rodiny, děti a Boží ochranu • 19:30 adorace (hned po mši svaté).

Neděle 29. března: 8:30 modlitba svatého růžence, ranní chvály • 9:15 přednáškový blok • 10:30 mše svatá • 12:00 modlitba za osvobození a uzdravení • 13:30 závěrečná modlitba zasvěcení České republiky Neposkvrněnému Srdci Panny Marie; zakončení duchovní obnovy. Vstupné dobrovolné. Těšíme se na vás.

Kontakt: Římskokatolická farnost u kostela sv. Prokopa, Praha 4 - Braník

e-mail: farnost.branik@email.cz • tel. 733 741 003.

Ubytování je možné v blízkosti kostela (<https://hoteloaza.cz/cenik>) anebo jinde v Praze.

KŘÍŽOVÉ CESTY

KŘÍŽOVÁ CESTA SV. LEONARDA Z PORTO MAURIZIO

Pobožnost křížové cesty je tradiční křesťanská modlitba, která připomíná události z posledního dne našeho Pána Ježíše Krista. Samotná pobožnost má působivé vizuální zpracování a kniha je navíc rozšířena o další modlitby a také o úryvky z vidění blahoslavené Anny Kateřiny Emmerichové, které mají sloužit jako pomůcka pro rozjímání.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 120x154 mm, křídový papír, 64 stran, 180 Kč*

KŘÍŽOVÁ CESTA

Akademická malířka Renata Bartoňová

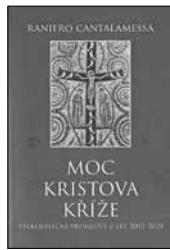
*Doprovodné texty na náměty autorky sestavil a autorce věnoval
Msgre. Josef Veselý*

Malířka Renata Bartoňová je autorkou obrazů křížové cesty, které jsou umístěny v kostele sv. Václava u Strážnice. Obrazy malovala v době, kdy se shodou okolností starala o svého těžce nemocného bratra, který byl stížen vážnou mozkovou mrtvicí. Možnost malovat křížovou cestu právě v této složité situaci přijala od Pána jako dar pomoci a naděje. Kniha obsahuje fotografie jednotlivých obrazů Renaty Bartoňové, které jsou doplněny kratičkými poetickými úvahami. Sestavil je a malířce věnoval Msgre. Josef Veselý (1929–2010), český katolický kněz, básník, novinář, spisovatel a politický vězeň komunistického režimu.

*Dědictví Svatováclavské
Brož., 148x205 mm, křídový papír,
32 stran, 125 Kč*

K PROHLOUBENÍ DUCHOVNÍHO ŽIVOTA

**MOC KRISTOVA KŘÍŽE
• VELKOPÁTEČNÍ PROMLUVY
Z LET 2002–2024**

*Raniero Cantalamessa • Z italštiny přeložil
Ivan Hruša • Redakce Terezie Šilhavá*

Kniha nabízí v češtině dosud nepublikované velkopáteční promluvy otce Raniera Cantalamessy z let 2002–2024, jež pronášel coby papežský kazatel v bazilice sv. Petra za přítomnosti papeže a představitelů vatikánské kurie. Záměrně byly vynechány promluvy z let 1980–2001, které v češtině již vyšly. Jde o hluboké meditace nad tajemstvím Kristova kříže, vycházející vždy z biblických textů velkopátečních obřadů, se snahou o propojení s aktuálním děním v církvi i ve společnosti.

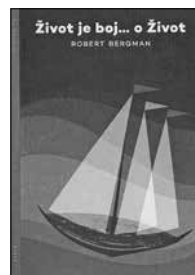
Paulínky • Brož., 140x205 mm, 200 stran, 289 Kč

ŽIVOT JE BOJ... O ŽIVOT

Robert Bergman • Redakce Terezie Šilhavá

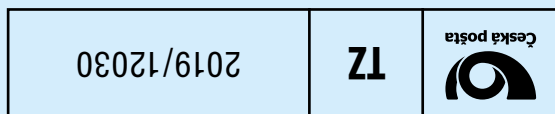
Text této knihy vznikl jako příspěvky blogu *rob.signaly.cz* a dotýká se podstatných oblastí křesťanského života, s nimiž se všichni potýkáme: duchovního života, modlitby, odpuštění a čistoty. Jde o bitevní pole, která se částečně prolínají, ale s různou intenzitou je řešíme stále dokola. Život není procházka růžovou zahradou, ale cesta, na níž je třeba překonávat různé překážky; bojiště, kde válčíme se zlem, se svými slabostmi, ve vztazích s druhými, ale mnohdy i sami se sebou. Knižka je určena (nejen) mladým lidem. Možná ji ocení také ti, kteří je v jejich zápasích duchovně doprovázejí. Je pozváním k boji o autentický duchovní život, opravdovou modlitbu, odpuštění a čistotu srdce.

*Pavel Nebojsa – Doron
Brož., 115x165 mm, 180 stran, 319 Kč*

**Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce časopisu Světlo – tel./fax 585 222 803
Matrice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz**

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

**Matrice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc**